

ბ რ ა ნ ბ

საბჭოთა სსრკ-ის
 918 1939
 № 295

№ 13
 1939 წ.
 თბილისი
 ბაზ-ბა „კომუნისტ“
 ფასი: 1ა.

ბიუროკრატის სანაბარსო მცნება.
 - საჭმის ვაცს ზღვარშიც საჭმიანი მყუდროება უნდა ჰქონდეს, სხვაგვარად შუუღებელია დასვენება.....

ნახ. გ. იხუჯოსა

ანუ ცრუ კომუნისტის წონა

კურორტი, როგორც ასეთი

(კოკულაკული ნაკვეთი)

კურორტი
აგარაკი!

ამ სიტყვებს თავისი ემოციური ძალა აქვს ყოველთვის, მაგრამ დადგება თუ არა ზაფხული, ეს ძალა ასმაგად იზრდება. შეიძლება ითქვას, რომ ჩვენი დედაქალაქის მცხოვრებლებს ზაფხულის სიცხე ისე არ აწუხებს, როგორც კურორტზე უეჭველად და დროზე წასვლის საკითხი.

— აი, აგარაკზე რომ წავალთ, — ამბობენ ოჯახში გაზაფხულიდანვე და ამ საკითხს უკავშირებენ თითქმის ყველა საკითხებს — თვით დედამიწის ტრიალის კანონმდებ.

— კურორტზე წასვლას ახლა აქვს მადლი, თორემ საგზური რომ გვიან მივიღო, ამას რაღა კურორტზე წავლა ეთქმის? — აცხადებენ დაწესებულებებში შევსებული განაწილების დროს და მოკვებით მრავალი საბჭოთა საგზურის დროზე მიღების დაჩქარების სასარგებლოდ.

ერთ-სიტყვით, კურორტი და აგარაკი ჩვენში ყოფაცხოვრების ყველა საკითხს თავისთავად შეიცავს. მათ შორისაა დანიშნულებაა და განსხვავებაზე ჩვენ გვინდა ძვირე ცნობები მოვიყვანოთ:

ჩვენში მ. წინააღმდეგ „კურორტს“ მეორე სახელიცა აქვს „მშრომელთა ჯანმრთელობის კერა“.

რა თქმა უნდა, ძველ დროებში ასეთი განმარტებები არ მოიპოვება. ყოველ შემთხვევაში, ტერმინი „მშრომელი“ ან „მშრომელთა ჯანმრთელობის დაცვა“ იმ დროისთვის, კურორტს არ გვახსენებდა. გამოწვეულია ეს იმით, რომ მხოლოდ საბჭოთა ქვეყანამ დააყენა კურორტი მშრომელთა ჯანმრთელობის დაცვის სამსახურში.

ეს, ასე ვთქვათ შესავალის წაგვირ.

ახლა განვიხილოთ თუ რა განსხვავებაა კურორტსა და აგარაკს შორის:

განსხვავება უთუოდ თვალსაჩინოა: მაგალითად, ჩვენ შეგვიძლიან ვსთქვათ: „კურორტზე აგარაკად მივდივარ“, მაგრამ აგარაკზე კურორტად მივდივარ — ამას კი ვერ ვიტყვით.

მეორე არსებითი განსხვავება იმაშიც მდგომარეობს, რომ ხდება კურორტზე გაგზავნა და თვითგაგზავრებაც. ორივე შემთხვევაში — მიზანი ერთია — დასვენება, მაგრამ გაგზავნილთა და გამგზავრებულთა შორის მინც დიდი ზღვარია:

გაგზავნილს აქვს საგზური, თვითგაგზავრებულს კი — საგზური არა აქვს. საგზურიანს თან მიაქვს მხოლოდ კონტა ჩემოდანი და საწვიმარი, ან პალტო.

უსაგზურს კი? როგორც წესი, თან მიაქვს: ლოგინი, ტაშტები, ნავთქურა, უთო, ქაფქირი. ქვაბები, ქვასანაყი, ვარცლი, სარეცხის გობი და სხვა დანარჩენი მოწყობილობანი, რითაც შეიძლება ჯერ გაწვალდეს და შემდეგ გასუქდეს ადამიანი.

ამასთანავე, მრავალ უსაგზურო მოაგარაკეს მრავალი თავგადასავალი მოეღოს ადგილზე: ასე მაგალითად, მის მიერ გაგზავნილი მათრახა, ჯერ ექსპურსივებზე მოგზაურობს: მოინახულებს თითქმის ყველა აგარაკს და შემდეგ მთავის დანიშნულების ადგილზე, ამ ხნის განმავლობაში, მათრახის პატრონი და მისი ოჯახის წევრები ან იატაკზე ათევენ ღამეს, ან სადგურის ბაქანზე.

ეს იმისთვისაა საჭირო, რომ აგარაკზე ჩასულ მოქალაქეს ძვლები გაუმარდეს, სიცხე — სიცხევეს შეეჩვიოს და, ასე ვთქვათ, ბუების შეილი გაზდეს.

თვით აგარაკზე მას სხვაც მრავალი სიურპრიზი შეიძლება შეხვდეს: მაგალითად, სულ ადვილად შეუძლია გადაეჩვიოს ნავთის ხმარებას, რადგან ჩვენი რიკავშირის მესვეურების აზრით, ნავთი აგარაკს მაინცა და მაინც არ უხდება. (ეს განსაკუთრებით ბორჯომის ხეობას შეეხება).

მთელი ეს პროცედურა, როგორც პროფილაქტიკური საშუალება საკმაოდ უხდება მოაგარაკეს.

მაგრამ ჩვენი აგარაკის ერთ-ერთი კარგი თვისება — თანაგანი იმაშიც მდგომარეობს, რომ წასვლა-წამოსვლაში შეხვედრილ უსიამოვნებასაც მალე ავიწყებს მოაგარაკეს. მას რჩება მხოლოდ კარგი განცდა, სიამოვნება და სიხარული.

ამის შემდეგ ისინი ბრუნდებიან კურორტებიდან და ქალაქში ერთმანეთს ეკითხებიან:

- სხვა? რომელ კურორტზე იყავით?
- წაღვერში. — თქვენ?
- მე შოვში.
- მოგზადენიათ. რამდენი კილოგრამი მოიმატეთ?
- სანამ ისინი ერთმანეთს მომატებულ კილოგრამებს ჩამოთვლიან, თქვენ გესმით ანალოგიური შეკითხვები.
- მაშ ჯავაში იყავით? კარგია. მე, გავრაში — ვისვენებდი.
- მე, ქობულეთში,
- მე, საირმეში,
- მე, მენჯში,
- წყალტუბოში,
- ბანშაროზე...

და ისმის დაუსრულებელი ჩვენი შესანიშნავი კურორტების სახელები და კმაყოფილი პასუხები, მომატებული კილოგრამებსა და აღდგენილი ჯანმრთელობის შესახებ.

ერთის სიტყვით, კარგია, მოზიბლავია ჩვენში აგარაკის, კურორტის თემაზე ლაპარაკი.

* * *

კურორტი, როგორც ასეთი, კაპიტალისტურ ქვეყნებშიც გარკვეულ როლს ასრულებს. რა თქმა უნდა იქ კურორტსა და აგარაკს მშრომელ ხალხთან ხელი არა აქვს. იქ უფრო ისეთი კურორტებია, რომლებიც ზედმეტი ქონისაგან გაზდენას უწყობს ხელს. აბა ან კი რაში უნდა სჭირდებოდეთ მუშებს ასეთი აგარაკები? კაპიტალისტები მათ იმდენ სისხლსა სწოვენ, რომ ისედაც გააზდრები და გაძვალტყავებულნი არიან.

თუმცა დღის წესრიგში უკვე დგას საკითხი იქაც ცხოვრებისა და კურორტების ისეთი რეკონსტრუქციის შესახებ, რომ ისინი მშრომელი ხალხის ჯანმრთელობისათვის მარგებელ საშუალებად გადაიქცენ. საამისოდ შედგენილიცაა ოქტომბრის გეგმა, მაგრამ სანამ ასეთი რეკონსტრუქცია მოხდებოდეს, კურორტები იქ მხოლოდ გულზე ქონგადაკრული კლასის სამსახურშია.

ამ ბოლო დროს, იქაურ კურორტებზე ჰავა ძლიერ შეიცვალა. იგი ხელს უწყობს მადის მეტისმეტ ზრდას.

ჩვენ ვიცით, რომ ასეთი მადის ზრდის შედეგად შესილინიმ აბისინია და ალბანეთი გადაყლაპა, იაპონელმა სამურაებმა კი — ჩინეთი მობრძლი ნაწილი. მაგრამ, როგორც სამედიცინო დაკვირვებამ აღმოაჩინა, ეს არ მოუხდა მათ სტამოქს: აგრესორ მოაგარაკებს კუჭის წყლული დაემართათ.

და რაკი მათ გაგებულნი აქვთ ჩვენი კურორტების უდიდესი სამკურნალო თვისებები, ამიტომ ცდილობენ საბჭოთა მიწა-წყალს წამოეპოტინონ. როგორც ვიცით, იაპონელმა სამურაებმა სცადეს კიდევ ხასანიუს ტბის აგარაკზე სტუმრობა, მაგრამ ჩვენმა წითელმა არმიამ მათ მეტისმეტად ცხელი აბაზანები მიადლბინა. ამან კი — დაღათ გააუარესა სამურაელთა ჯანმრთელობა. არ არგოთ ჩვენმა კურორტმა.

აქედან დასკვნა: საბჭოთა ქვეყანაში, კურორტი, როგორც ასეთი — მხოლოდ მშრომელი ხალხის ჯანმრთელობის სამჭედლოა, მისი ბედნიერი და სამური ცხოვრების ატრიბუტი.

გამოსუქვდეთ ამხანაგებო, თქვენი ჯანმრთელობა, ავესეთ ის მზითა და ახალი ხალხით, რომ კიდევ უფრო გულიანად შეგეძლოთ ჯანსაღი სიცოლი.

უპასუხი

ჭიანჭველები ირრევიან პაციენტები შინაგან დაავადებათა ექიმის მისაღებ ოთახში, ექიმიც ჩვეულებრივად იძლევა კითხვებს.

- რას უჩივით?
- ავადმყოფი ნაღვლიან სახეს ღებულობს:
- ყველაფერს ექიმო.
- ექიმი გულმოდგინეთ სინჯავს, აკვირდება, კვლავ სინჯავს და შემდეგ გადაჭრით ეუბნება:
- თქვენ სრულიად ჯანსაღი ხართ.
- რას მელაპარაკებით ექიმო?—ფითრდება პაციენტი.
- დიად. დიად. სრულიად ჯანსაღი. შეიძლება თქვენ ხანდახან გრძობდეთ მოქანცულობას? ეს გაივლის.
- დაუშვათ, მე არაფერს არ ვგრძობ, მაგრამ ყოველად შეუძლებელია, რომ მე სრულიად ჯანსაღი ვიყო.
- გარწმუნებთ, რომ თქვენ სრულიად ჯანსაღი ხართ.
- პაციენტი გულშეღონებული ეშვება სავარძელში.
- რაღა ვქნა, ექიმო? მიშველეთ!
- აკი ჯანსაღი ხართ.
- ნუ თუ სრულიად არაფერი?
- აბსოლუტურად არაფერი.
- არც გულის სიგანეგრე?
- არა.

- თირკმელებიც თავის რიგზეა?
- თავის რიგზეა.
- იქნებ სადმე იქ ტუბერკულოზი არის შემძვრალი?
- გარწმუნებთ, რომ სრულიად არაფერია.
- უყურე შენი არც ბუასილი?
- რასაკვირველია არა.
- ოხ!—ალრტენს კბილებს პაციენტი და სავარძელში ჰორიზონტალურ მდგომარეობას ღებულობს.
- რა გემართებათ?
- რაღა რა მემართება შე დალოცვილო, ქვეყანაზე ამდენი ავადმყოფობა არსებობს, რაღა მე გამოვედი ასეთი უიღბლო? რით ვარ მე სხვაზე ნაკლები.
- ტყუილუბრალოდ ღელავთ ახალგაზრდავ, მაინც და მაინც გინდათ რომ ავად იყოთ?
- ის კი არ მინდა, რომ ავად ვიყო, არამედ ის მინდა, რომ თქვენ ჩემში რაიმე ავადმყოფობა აღმოაჩინოთ და მომცეთ ისეთი დასკვნა, რომ საგზური მივიღო რომელიმე კურორტზე გასამგზავრებლად. მღუპავ კაცს, რომ მეუბნები ჯანსაღი ხარო?
- ექიმი მხრებს აჩიჩავს.

ლონ-კინოტი

მუხაბუაზი კურიკო უნეკას

ნახ. ღონისა.

შენ, კურორტო უწერავ, გულებს ღელვით ნუ სერავ; ექიმმა რაც უწერა, შეუსრულე უცვლელად.

სამკურნალო ადგილი, კურორტი ხარ ნამდვილი... შენთან მოველ ამ დილით, თუმც არ იყო ადგილი.

რადგან შენი ტრანსპორტი არც მორბის და არც მოხტის, (ავტოს ცდაში ვიწვები, ძილს მოვასწრებ—მივწვები).

მაგრამ იმის მოლოდინს, ვინ გაუძლოს ბოლომდის?... თუმც ჰაერი გაქვს კარგი, ხარ სიტურფის ადგილი

მაგრამ აქ სანოვავის რატომ არ გაქვს მარავი? რატომ კურორტ შოვიდან „გპატრონობენ“ შორიდან?

თუ ხათრი გაქვს უწერავ, გულებს ღელვით ნუ სერავ, ექიმმა რაც უწერა, შეუსრულე უცვლელად.

ნაღვირის, ჯღნათურის მსხვერპლი

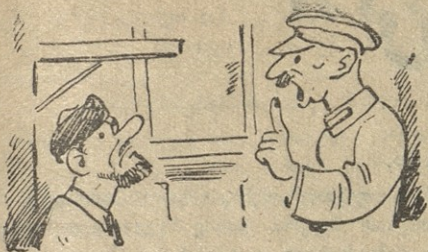
ძინდება:—რა ვუთხრა ამ ეღნათურას: ისე ბუუტავს, რომ ჩემმა მაზლის-წულმა ვერ შეამჩნია, დაეჯახა და თეძო მოიტეხა.

უბუ.

ს ა ნ ა ჯ ო რ ი უ მ უ ი

— რა გატირებს, გეზვეწებიან ჰამე და გამოჯანმრთელდიო, ცუდს ხომ არაფერს გეუბნებიან!
 — სწორეთ იმიტომ ვტირი, საწყალი ჩემი მშობლები გამახსენდა, პატარობისას ისინიც ასე მეპყრობოდნენ ხოლმე!..

კონსერვები

მატარებლის გამცილებელი, სინამდვილეში ერთობ საყვარელი და ფრიად სიმპატიური ხალხია, თქვენ წარმოიდგინეთ ოჯახურ პირობებშიც კი არაფრით არ განიჩხვებიან ერთმანეთისაგან, მაგრამ სამსახურებრივი მოვალეობის აღსრულების დროს უთუოდ მათ შორის დიდ განსხვავებას დაინახავთ.

— დახურეთ ფანჯარა გეთაყვათ.
 — ფანჯარა?
 — დიალ, ფანჯარა.
 — კი მაგრამ, დანარჩენი მგზავრები თანახმანი არიან?
 — უბერავს.
 — თუ უბერავს, მაშინ შეიძლება.

თუმცა ხურავს ფანჯარას, მაგრამ არა ისე სწრაფად და თავაზიანად, როგორც რბილი ვაგონის გამცილებელი, მაგრამ ფანჯარას, მაინც ხურავს.

გ მავარი ვაგონის გამცილებელი

(ეს უკვე ზოგიერთზე ითქმის, მაგრამ ესეთი ზოგიერთები არც ისე ცოტანი არიან)

თითქოს ვილაცაზე გოლმოსულია, ყველაზე კი დაბლვერილი თავის კუბეში წარამარა შედის და გამოდის და ასე გათენებიდან-დაღამებამდე და დაღამებიდან-გათენებამდე. მკავე გამომეტყველება აქვს იმ შემთხვევაში, თუ ის კარგ გუნებაზეა, მავარი ვაგონის მგზავრსა და მის შორის შემდეგი ხასიათის დიალოგი იმართება:

— პრავადნიკ!
 გამცილებელი თავ-აულებლივ უპასუხებს:

— რა მოგელანდა?
 — თუ შეიძლება დახურეთ ფანჯარა.
 გამცილებელი თვალებით ეძებს ღია ფანჯარას. შემდეგ, არხინად შედის თავის კუბეში და რამოდენიმე წუთის შემდეგ კვლავ გამოდის.

— პრავადნიკ, თქვენ არ დახურეთ ფანჯარა?
 — რატომ დახურო?
 — გრილა, ცოლი გამიცვივდება.
 — აგარაკზე იმიტომ არ მიგყავს, რომ სიგრილე გინდა?
 — დახურე ფანჯარა.

მგზავრის მოთხოვნას შეუერთდებიან დანარჩენებიც და ყველა ერთხმად მოითხოვს ფანჯარის დახურვას. გამცილებელი უსიტყვოდ წამოდგება და შენიშნავს თუ არა იატაკზე დაგდებულ ქალაქის ნაგლეჯს, ორმაგი ხმით დაიყვირებს:

— ვინ მოანაგვიანა?
 მგზავრები სდუმან.
 — მატარებლით კი არა, ცხენის კუღზე უნდა მიგაბათ თქვენ კაცმა და ისე გამგზავროთ.
 — ფანჯარას დაკეტავ, თუ არა შენ ამხანაგო?
 — რაო? — თვალების ბრიალით შეპყვირებს გამცილებელი, — მე შენ გიჩვენებ ფანჯარას.

მის. გოგიაფილი

ა. რბილი ვაგონის გამცილებელი

ფრიად თავაზიანი, თავდარიგანი, პატივცემული და წესიერი. რბილი ვაგონის მგზავრსა და გამცილებელს შორის დაახლოებით შემდეგი სახის დიალოგი იმართება:

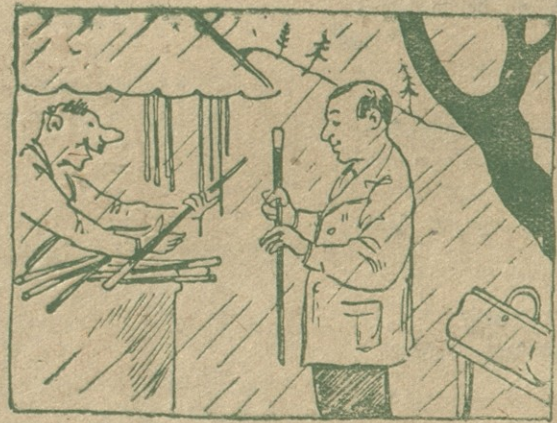
— პრავადნიკ!
 — რას მიბრძანებთ? — ფიცხლავ წამოხტება გამცილებელი.
 — დახურეთ ფანჯარა.
 გამცილებელი სწრაფად ხურავს ფანჯარას და ბოდიშის მოხდით გაილალება კორიდორში.

ბ. კლასიკარბიანი მავარი ვაგონის გამცილებელი

ისიც თავაზიანია, რა თქმა უნდა, მაგრამ ნაკლებად თავდარიგანი და პატივისმცემელი. მისი ვაგონის მგზავრსა და მას შორის შემდეგი სახის დიალოგი იმართება:

— პრავადნიკ!
 გამცილებელს ესმის ძახილი, მაგრამ აღვილიდან არ იძვრის.
 — პრავადნიკ! — იმეორებს მგზავრი.
 გამცილებელი ზანტად წამოდგება და ამტქნარებს, გააზმორებს და წელი ნაბიჯებით გაივლის კორიდორს.

ბუნების საკვირველება

1. წვიმა იყო დათიკო რომ ბორჯომში ჩავიდა.

2. ჩამადანი დადვა და სამახსოვრო ჯოხი შეიძინა.

3. და დათიკოს ჩამადანი ორჯერ უფრო დამძიმდა.

პროცესუალური კაცია

გეოლოგების ბანაკში სიწყნარე იყო.

მიწურ სამზარეულოში, რომელიც პირველყოფილ ადამიანის ქონს უფრო წაგავდა, ვიდრე კულინარიის ტაძარს, მკლავებდაკაპიწყებული ლუკა ორკაპებზე გადებულ ფიცარზე ხახვს ჭრიდა და საერთოდ გართული იყო კულინარული შემოქმედებით. საწყობის გამგე გრძელცხვირა დანო ბარაკის წინ წამოწოლილი კითხულობდა რაღაც რომანს, რომელსაც არც თავი ჰქონდა არც ბოლო. კოსტა თავის პატივებზე მისეულ ბუხების დაჭერით ირთობდა თავს და მათ ცალი ფრთის მოწყვეტით სჯიდა. ტობოგრაფი კი გართული იყო გამოთვლებით, მას პოლიგონი არ ეკვრებოდა და წარბებშეჭმუნენილი მესამეჯერ სინჯავდა ლოგარითმებით აჭრელებულ ფურცლებს.

გარშემორტყმული მალა აშოლტილი წიფლის ხეები ოდნავ შრიალებდნენ და ქვემოთ კლდესთან ისმოდა ქვებზე აცეკვებული მდინარის დაუღალავი ლაქლაქი. მთის ფერდობზე ჩამოკლაკნილ ბილიკზე მამაკაცი გაძოჩნდა. დანომ პირველად შეამჩნია მომავალი უცნობი, წამოიწია და მერხიდან ფეხები ძირს ჩამოიღო. ვიღაცა მოდის ჩვენთან, — წამოიძახა დანომ.

კოსტამ ბუხების ჭერას თავი ანება. ალიკომაც მიატოვა ლოგარითმები.

— ვინაა ნეტავი? — იკითხა კოსტამ.

— ბინოკლი, ბინოკლი სადაა, — წამოხტა ხეზე დანო, ბარაკში შევიდა და ბინოკლი გამოიტანა.

ლუკამაც გამოიხედა სამზარეულოდან.

— მოდის ვინმე?

— ჰო — გაუმიზნა დურბინდი დანომ — მოდის. პორტფელი უჭირავს ხელში, ალიკომ შიატოვა გამოთვლები და დანოსთან მივიდა.

— პორტფელი? რაიონიდან თუ ვინმეა, მომეცი შეგებდო. — წაატანა ხელი ბინოკლს ალიკომ და დაუწყო თვალთვალი.

— ნაცნობია ვინმე? კითხა კოსტამ.

— არა, ვერ ვიცანი.

— ჩვენთან მოდის ალბათ. — გადასწყვიტა ლუკამ და სამზარეულოში მიიშალა, დანარჩენები ისევ გასცქეროდნენ უცნობს.

ჰაერი დამდნარივით ლივლივებდა, კლდეების შუბლებზე ჰკიოდნენ როკოები და მდინარე ისევ ჰაქანებდა.

უცნობი მინდორში ჩამოვიდა და ახლა იმისი თავი მოცურავდა ბალახებს ზემოთ. მალე მთელი ტანით ისევ გამოჩნდა. მდინარეზე გადებული მორი სწრაფად გადმოიბრინა ამოივაცა და დამხდურებს მიესალმა.

— გამარჯობათ.

— გაგმარჯოს. — უპასუხა დანომ.

ერთმანეთი შეათვალისწინეს. უცნობმა ცხვირსახოცი ამოიღო და ოფლი შიშინდა. დანო და ალიკო პორტფელს უცქეროდნენ. ყვითელი ტყავისა იყო, ორმაგი საკეტით და ჩემოდანივით ხელში დასაჭერით. ახალთ ახალი.

— მობრძანდით, აი აგერ დაბრძანდით. — მოიპატიჟა უცნობი ალიკომ მერხთან. — დალლილი იქნებით.

ჩამოსხდნენ.

— არა. დალლილი არა ვარ. სხვა? როგორ მიდის თქვენი მუშაობა?

— არა უშავს რა, კარგად, — უპასუხა ალიკომ და თუთუნის ხევეა დაიწყო.

— ინჟინერი არ არის აქ? — საქმიანათ იკითხა უცნობმა.

— არ არის. სამუშაოზეა.

— სამნეო ნაწილის გამგე?

— არც ისაა.

— ჰო.

სიჩუმე ჩამოვარდა. ალიკომ თუთუნის გააბოლა. ჩუმჩუმად ათვალისწინებდა უცნობს. დანო ჩამოჯდა მერხზე და კატასავით განაბულმა თვალი ვეღარ მოაშორა პორტფელს.

ლუკა სამზარეულოდან იჭყიტებოდა.

უცნობს ქალაქურად ეცვა. შეგროს ფეხსაცმელები, გალიფე შარვალზე ამოწეული წინდები ევროპული ლეკვერთხებით შეეკრა. ტანზე პიჯაკი ეცვა და გულსჯიბიდან ნიკელირებულ საჭერით დამაგრებულ კალმისტარს ამოეყო თავი.

— მადანი ბევრია? — იკითხა უცნობმა.

— ბევრია. მალე საექსპლოატაციო მუშაობას შევედგებით. — უპასუხა ალიკომ.

— ოჰ. — გაიკვირვა უცნობმა. — კარგია. ხარისხით როგორია?

— შესანიშნავი. ოთხმოცი პროცენტი გამადნება აქვს. ასეთი საბადო მხოლოდ დარმშტადტის რაიონშია მცირე რაოდენობით და ილონის შტატში ამერიკაში.

— აბა შევლებია ჩვენს რაიონს. ეჰ. რა მდიდარია ჩვენი ქვეყანა: ტექნიკა ხომ კარგი გაქვთ.

— როგორ ტექნიკა? — ვერ გაიგო ალიკომ.

— ისე. აპარატები, მოწყობილობა.

— ჰო — გაიღიმა ალიკომ. — კარგი.

— ჩვენი?

— როგორ ჩვენი? — კიდევ ვერ გაიგო ალიკომ.

— ჩვენი ტექნიკა?

— ?? — გაკვირვებული თვლებით შეაცქერდა ალიკო უცნობს.

— ჩვენთანაა დამზადებული თუ საზღვარგარეთულია თქვენი ტექნიკა?

— ჩვენი. მთლიანად ჩვენი.

— ხო კარგი ხარისხისაა.

— შესანიშნავი. წერაქვები და ნიჩბები ურალის ქარხნებშია დამზადებული. ბურღები კი ქერჩის ქარხნებისაა.

ახლა უცნობი შეაცქერდა გაკვირვებით ალიკოს, ხომ არ მამასხრებსო,

— მეტი ტექნიკა არაფერი გაქვთ? — ფრთხილად კითხა ბოლოს, რომ გაეგო მართლა ამასხრებდნენ თუ არა.

— როგორ არა. თეოდოლიტი, კიპრგელი, ნიველირი...

— ჰო და მაგას აკეთებენ მეკ შე კაცო, თორემ კირკა და ნიჩბი რა ტექნიკაა. მაგ საზღვარგარეთული იქნება.

— არა, ჩვენი.

— რას შეუბნები. კეთდება ჩვენშიაც?

— რასაკვირველია.

უცნობი ადგა, პორტფელი ხელში დაიჭირა და ბარაკს გარედან თვალისწინება დაუწყო. გაიარ-გამოიარა, ახედ-დახედა ბარაკის კედლებს, ოთახებში შეიკირკიტა, სამზარეულოშიდაც შეიხედა და ლუკას გამარჯობა უთხრა.

— რაიონის მუშაკია ვიღაცაა. — წაჩურჩულა ალიკოს დანომ. — რავა განიერათ დადის ვერ ხედავ.

— რა კარგი პორტფელი აქვს მაგ ოჯახქორს. კითხე ერთი არ გაყიდის?

— მოიცა აქეთ მოდის.

გაჩუმდნენ.

უცნობი ისევ მოვიდა მათთან. გაჩერდა, ახლა მთებს გახედა და თითქო სხვა-თაშორის იკითხა:

— სამნეო ნაწილის გამგეს დააგვიანდება მოსვლა?

— არ ვიცით, შეიძლება სადამომდისაც არ მოვიდეს. — უპასუხა ალიკომ. უცნობი თითქო გაახარა ამ ამბავმა. არხინად ჩამოჯდა მერხზე და თავისი პორტფელი გვერდით დაიდვა.

— კაცო. ამ პორტფელზე გამახსენდა. — მიუბრუნდა დანო ალიკოს, — თუ ძნა ხარ, ამისწინ ერთი: უპორტფელი მინისტრი რას ნიშნავს? გაზეთში წავიკითხე ამას წინათ.

— რას ნიშნავს და რომელსაც პორტფელი არა აქვს ისაა უპორტფელი მი-
ნისტრი.—ლიმილით უბასუბა ალიკომ.

— რას ლაპარაკობ კაცო,— შეედავა დანო—თუ მაგაზე საქმე, იყიდის პორტ-
ფელს. მე შენ გეტყვი და ფული არ ექნება სამაგისო.

— სწორედ. შეიძლება არ ექნეს. მინისტრის პორტფელი შენ რა გგონია.
ხუმრობა კი არაა.

— ამას ემჯობინება?—მოსინჯა ხელით პორტფელი დანომ.

უცნობმა პორტფელი ფრთხილად გამოაცალა დანოს და მუხლებზე დაიდო,
მაგრამ ახლა ალიკომ შეუსვა ხელი პორტფელს და საქმიანი სახით უბასუბა:

— ამ პორტფელს იქნება ვერც აულობს, შეიძლება ამაზე უკეთესიც არ
იქნეს, მაგრამ...

— ჰო და აბა მეტი რა გინდა. მაგრამ რომ იყოს საქმე, ეს კაცი მინისტრი
უნდა იყოს ახლა.

— რა იცი რომ მინისტრი არაა.

უცნობი უსიამოვნოთ შეიშმუნა. ალიკო მიხვდა, რომ ზედმეტი მოუვიდა და
რომ გამოსწორებინა დასძინა:

— თავის საქმეში ყოველი კაცი მინისტრია. ეს ამხანაგი ალბათ თავისი საქ-
მის მინისტრია და პრემიერ-მინისტრიც. ასე არაა თუ ძმა ხარ,—მიუბრუნდა
უცნობს ალიკო.

— სწორია.

უხერხული სიჩუმე ჩამოვარდა. ალიკოს რამდენჯერმე უნდოდა ეკითხა ოცნო
ბისთვის, თუ ვინ იყო ან რა საქმეზე იყო მოსული, მაგრამ მინისტრობაზე სიტ-
ყვის ჩამოგდების შემდეგ უხერხულათ იგრძნო თავი და ისევ თავის ლოგარით-
მებს მიუბრუნდა. დანომ წიგნში ჩარგო თავი, კოსტა ცხენებს გამოუდგა და უცნო-
ბი მარტო დარჩა.

კარგა ხანს იჯდა მერხზე მარტოკა, ფიქრებში გართული. რამდენჯერმე ადგა
თითქო წასვლაც დააპირა, მაგრამ თითქო ვერც წასვლა მოახერხა და ისევ
დაჯდა.

სამწუხარო ნაწილის გამგის შეძახებამ გამოაფხიზლა, რომელიც შეუმჩნევლად
წადგომოდა თავს.

— გამარჯობა კაცო შენი.

უცნობი ფეხზე წამოვარდა, მაგრამ როდესაც მიმოიხედა და დანოს და ალი-
კოს თვალებს წააწყდა, ისევ დაჯდა და მშვიდად უბასუბა მნეს:

— გაგიმარჯოს.

— რა ქენი, გააკეთე?

— არა ჯერ.

— რავე არა ჯერ? აბა რომ წამოჭიმულხარ აქ მინისტრივით, რას მიკეთებ
როდისღა მოასწრებ. დადამდა ეს დღე.

უცნობი ინდოურივით აიბუბა.

— ჩემი საქმის მე ვიცი. რომ ყვირი რა გაყვირებს. შენი მოსამსახურე ხომ
არ გგონივარ.

— რავე რა მყვირებს? ჩვენ აქ სამასხაროთ კი არა ვართ ჩამოსული. საქ-
მეზე ვართ ყველა. რომ იტყვი კიდევაც უნდა გააკეთო. რას მიკეთებ ახლა აქ
რომ წამოჭიმულხარ.

— რა გინდა კაცო.

— არა, შენ ეს მითხარი რას მიკეთებ? ოჯახშიაც ასე მუშაობ? მეტი არაა
შენი მტერი შენ საქმის გამკეთებელი არ იყო.

თუმცა სამწუხარო ნაწილის გამგემ მეტად დაურიდებელი და პირდაპირი ლაპა-
რაკი იცოდა, მაგრამ ალიკომ და დანომ აკვირებებისაგან თითო მტკაცველი პირი
დააღეს. ერთმანეთს კითხვის თვალებით გადახედეს.

უცნობი კი თითქო რალაცამ შეაქროთ. ადგა. ტყისკენ გაიხედა, შემდეგ მო-
ბრუნდა, რომ მწესთვის პასუხი გაეცა, მაგრამ უფრო უარესი შემოტყვის შეეშინ-
და. პორტფელს ხელი დაავლო და ტყისკენ სწრაფი ნაბიჯებით გაეშურა.

დანო და ალიკო მნესთან მივიდნენ.

— ვინაა მაგ?—თითქმის ერთად კითხეს ორივემ.

— რა ვიცი ვინაა?

— როგორ თუ რა იცი. ტყავი გააძვრე კაცს იმდენი უყვირე და არ იცი? —
გაკვირვა ალიკომ.

— აქაურია. სოფელში გაფურცდი, ორი ორმო ნახშირი უნდა დამიწვას ტყე-
ში. ბურები გამოსაპირავე გვაქვს და ერთი ხემსი ნახშირი აღარ დაგვრჩა.

დანო და ალიკო ისევ ერთმანეთს შეაკტერდნენ:

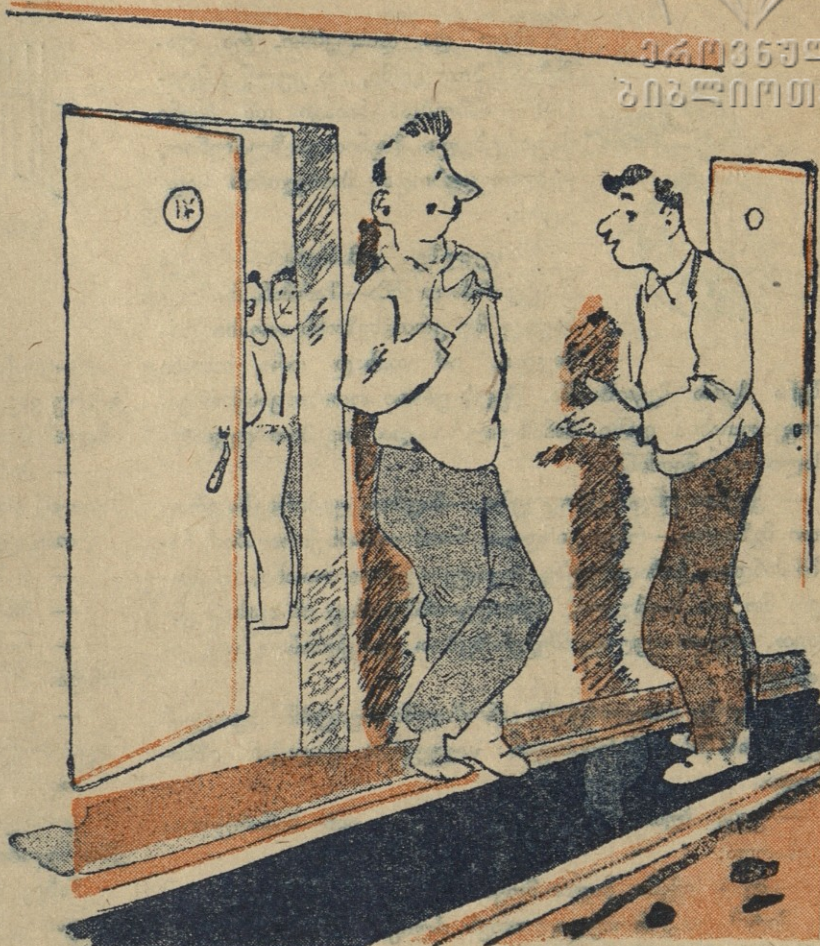
— ნახშირი? წამოიძახა დანომ.

— ჰო, რას გაგიკვირდათ?

— კი მაგრამ, პორტფელი რად უნდოდა, ეს შესანიშნავი ორსაკეტოანი ყვი-
თელი ტყავის პორტფელი ამ ტყეში. რათ უნდა ეს პორტფელი...—აწრიალდა და-
ნო და ტყისკენ გაიხედა, თითქო ისევ უცნობის დანახვა უნდოდა—რათ უნდა ამ
მთაში, ამ ყინვარებში ეს პორტფელი...

და გაბრაზებული იმის გამო, რომ უცნობმა სურვილისამებრ ამ პორტფელით
შესაფერი გავლენა მოახდინა ყველაზე და განსაკუთრებით დანოზე, მთელი დღის
განმავლობაში დანო გამწარებული იმეორებდა:

— სოფელში ვეღარ ასაღებს ალბათ თავს კაცათ ამ პორტფელით და ახლა
ჩვენ გაგვიკეთა ნომერი, სწორად ამაზე ვსკდები გულზე.

ბოჯომის ახალ სასჯუროში

— რალს უყურებ, უკვე პირველი საათია, შევიდეთ, და-
ვიძინოთ.

— მოიცა, ჯერ ისინი დაიძინებენ, ბალღინჯოები შეკამენ,
გაძლებიან და მერე ჩვენ ხელს არ გვახლებენ...

სოსურომეპარაგეზი

(სცენა გასტრონომთან)

- არიქა, თუ ძმა ხარ, ერთი გაზიანი წყალი მასვი, თორემ ვიხ-
რობი კაცი.
- დიდი მადლობელი ვარ (გარ-
ბის)
- არ გახლავს.
- მაშინ ლიმონადი მაინც მო-
მეცით.
- არც ლიმონადია.
- სიტრო?
- არ არის.
- ბორჯომი?
- არა.
- საირმე, ნარზანი, ზვარე?..
- არ არის, არ არის, არ არის.
- აბა რა არის?
- არაყი, კონიაკი, ლიქიორი,
„სპოტიკაჩი“, ბენედიქტინი, ცხელ-
ცხელი ღვინოები: სვირული, ბალ-
დათური, აფხაზური, ყიფიანური,
კახური, იმერული, ჩვენებური,
თქვენებური.
- დიდი მადლობელი ვარ (გარ-
ბის)
- : —
- ძეხვი ამიწონე თუ ძმა ხარ.
- გავათავეთ.
- აბა კატლეთი იყოს.
- ისიც გავათავეთ.
- ქათამი, გოჭი, ყველი?
- გავათავეთ, გავათავეთ.
- პური?
- პურიც მორჩა.
- რა დაგემართათ?
- ცოტა გვქონდა მოტანილი.
- მაშ რა გაქვთ?
- კანაფი, კოქის ძიფი, საპონი,
დუხი, ოდეკოლონი, პუდრი, ქოლ-
გები, რვეულები და ყველაფერი
რაც გინდა სულო და გულო.
- ??... (მიღის)

ახეთ და დასტყობ, რა ლა- მათი ბორჯობი, რა უფროსი- ცი—ამბობდა ნინე და ჩვენი მატარებელ ქმნილი და ზღაპრითი, უხალისებოდა ბორჯობის სად- გურს.

— ფულზე გამახსენდა,—სთქვა მხატვარმა დონმა—ზარმა, რამდენად მე ერთ სურსნ ოთახი და- მიყდა, იმ ფსადს ერთ ოთახი ააშენა ჩემმა მეგობარმა. წყალს ერთი ოთახი გააძვირავა, ორთვე ოთახის ფასი ანახალაურა და შობებით დღელ- მანალი ახსა შეიძინა.

— ქუთი უნდა ცხოვრება,—ჩაერთა ლაბარაშვი ერთ- ერთი შეზავი,—რად გინდა, რომ ოთახს ქირაობო? ჩა- მობრძანდით გახაზულზე, იფიქრო ერთი ოთახი, იცხოვ- რეთ მოურს ზაფხულს, შემოდგომამდე ისევ იმ ვასად გა- კიდეთ. ფულად ფულად შეგინახებთ და ქირასაც არ გა- დაღებთ.

სადგურზე თბილისელმა ცნობილმა მიკიტებმა სურგუმ დავეჩინა. მისი სიმამისაგან სადგურის ფილაქანი იწი- ქებოდა.

— უშუალო ხუთი კილო დაიკეთო, აი—სიხარულით მოგვინათა.

— მე კი ექვსი კილო მოვიმატე, აი.—მოგვადება ვი- დაე მეტხარავა, რამდენად თავს დიდებსა ვეროდა.

ნინემა მკლავზე საწინაირი გადგოდა, ჩანვალი მითა- მარკა და წინ გაავიძულა.

პარკში შევიარა. რამდენჯერ გვიმოგზაურნია მე და დონმა ნინეთან ერთად და ასეთი შეხვედრა, აქ რომ მოგიწყვეს—ჯერ არ აგვესოვს:

ორასამდე კაცი ჩაწყრიდა იმ რიგად, ყველამ მაღ- ლა ასეთი ცალ-ცალი ხელი და ის იყო საღამოს მიკეტის ვაიბრებდა, რომ ნინემა შეგავარა:

— მოიცადეთ, ეს მავათი ქვედა რაღაც საღამს არა ჰგავს.

ნინეის ახრი სურვილი გამოდგა. „შეხვედრის“ მომ- წყობისა საითათად ვაიბრებდა და მოგვმარათავდენენ:

— გთხოვთ მომიტოლოთ.

— გვეცხვითო, ურს ნუ მეტყვი.

და სამ წუთში ორასამდე პარკისი ჩანაღდა პარკში.

— ეს ჩანაღდა, დედკონიან, თუ—გაბარაღდა დონი.

— დაქინდა რომელია, მთელი ბორჯობი დაიბარო ჩონ- დერ ასანთს ვერ იშობო—გთხოვთა საქებარობის ბორჯო- მის განყოფილების თანამშრომლობა.

2. „მავსანი“

ბორჯობის ახალ სასტუმროს რესტორანი შევიდით. კოტლად მოწყობილმა მაცივრებმა, მაცივრებმა ჩაწყრი- ვებულმა თავივლებმა და საცხაო სისუფავემ ნინეც, ცოტა არ იყოს „სულ“ გუნებაზე დაყენა:

— ეს რა უნდა ნიშნავდეს?—ეთიხა ნინემა. — ვინ იცის, ახირებული ხალხია ამ ბორჯობა, აღ- მათ არ რგებს ფესსაცხელი და უნდათ ვადაღონ. ის შექანიფერი გავწევის ერთ-ერთი სახეა.—სთქვა დონმა.

ნიანის ეასრნებაკუროროცემ

ტექსტი—მიანი.

— აქ თქვენ რი ივანეშვიტი მოგარბობა, მცარამ რომ- გრაც შეხვდით, სარგებოლო არაფერი არ უნდა იყოს და ამაში მინის რა დაშინებენ.—სთქვა ნინემა.

— პირიქით არ მოხლს,—დავეციხებით სთქვა დონ- მა,—აქ საინტელიგენციის სენი უფრო არ დას.

თავზე კოტლად გამოწყობილი ოფიციატრი დაგვიდა. — რას იტყვით, ბატონო?—ეთიხა მან.

— რა ვაქეთ?—ვითხივითი უკუასტყუტ ჩვენი. — რასაც იტყვით.—მოგვიგო მან და მერე მოგვა- წული.

— ამოვირჩეთ, მანამდე კი ოროდღე მოთლი ლიმი- ნალი მოვეცხვენ, სიკვება პატარას გვეგროვდებით. ოფიციატრი ახალციხის ცლნაურსაგათი გაქრა.

გარკვეთ ნიონარის საქმეებს, ვკამათობ, ბიჭიტე- ქის სჯობია, თუ ცხვრის მწევა.

ნახეთი საათი გვიდა. აწერიალდა ჩანაღდას წვერი- ში ცარიელ თევზებზე. როგორც იყო, დაბრუნდა ოფი- ციატრი.

— ლიმიანთი არ ყოფილა, ბატონო.—განაცხადა მან.

— ი, ხომ გითხარია, ჩვენ რომ ჩამოვიდით ყველა- ფერი ახლა გაწყდება.—სთქვა დონმა.

ოფიციატრი შეეკამათა: — ისე რატომ გვირათობა, ბატონო, ლიმიანთი არც გეშინ გვირათობ. არც გეშინოწი, დღდა ხანია, რაც არა გვაქვს. მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

და შეეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— ვერ დაგინებთ.—სასტუმროს თანამშრო- მელი.

— რას მერია, ჩემი სომ არ არის, ორი დღის ვიდა მომიტოლო და გავა- ნინემა გააშველა მისი და ხელნართლი ბარძო- ლის მიწაზე იკითხა.

— მე ამ სასტუმროსთვის, —თქვა მოქალა- ქენ—ტუბოტოლადან ვარ, აიი დღეა ფული გადმომი- ვახაზენ, ის დღემა, მაგისტრის ამხავი ხომ მოგე- სენებთ, ბორჯობამდე ვერ მოღწეო, რამდენი- მე დღის მაქვს ვადასახაწოლის საფოსტო, ვეუ- მენები: ხელ-ზეც ფულს და ვადახვდით მეტო. არ მენდობიან, ტუფლები წეს.

— ამოვირჩეთ, მანამდე კი ოროდღე მოთლი ლიმი- ნალი მოვეცხვენ, სიკვება პატარას გვეგროვდებით. ოფიციატრი ახალციხის ცლნაურსაგათი გაქრა.

გარკვეთ ნიონარის საქმეებს, ვკამათობ, ბიჭიტე- ქის სჯობია, თუ ცხვრის მწევა.

ნახეთი საათი გვიდა. აწერიალდა ჩანაღდას წვერი- ში ცარიელ თევზებზე. როგორც იყო, დაბრუნდა ოფი- ციატრი.

— ლიმიანთი არ ყოფილა, ბატონო.—განაცხადა მან.

— ი, ხომ გითხარია, ჩვენ რომ ჩამოვიდით ყველა- ფერი ახლა გაწყდება.—სთქვა დონმა.

ოფიციატრი შეეკამათა: — ისე რატომ გვირათობა, ბატონო, ლიმიანთი არც გეშინ გვირათობ. არც გეშინოწი, დღდა ხანია, რაც არა გვაქვს. მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

და შეეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

ტანსაცმელზე დაგვი- ვთხოვდა ჩავეთავიერეთ ჩვენი ხომ არაფერი გე- ლო, მაგრამ ვაგავსენდა, რომ ფული ფუსტის არც, თან გვეჩინდა წაღებუ- ლა და დაგეშვიდოდი.

4. უფიქრალკობი

— წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

— დავითხმობთ, წაველ- ისეთი სიღამასზე, აქაური პარკი რომ არის, თვალ- სახე ნახათ. ხომეტი წუთი- წაღვერის პარკის დელოფერბინებში.—მოგვმარ- თა კეთობის მოთავებებს ვაშლა.

ილუსტრაციები—დონისა.

დნე, წაღვერის მშენებლებს შეებრალოთ დასვეწებლები და სკაბები ალავე.

ნინემა სიბრაზისაგან აღზარაფერი სთქვა და ბლოკ- ნორტო მხალხდ ერთი რამ ჩაიწერა:

—გ, რა კარგი იყო წაღვერის პარკი ამ სიმა წლის წინად...—

5. პირი მრავალსაკრებლადანი

წამისხლისა წაღვერული მუშაკები გადაყვედნენ და საშველი არ მოვედეს:

— აქ იფიქრო, ამხანაგებო, დათავალერეთ და ისე რაგორი მიღებართ, რომ თქვენს შთაბეჭდილებს არ გვეწერიო წიგნში.

— შთაბეჭდილებს გტრანლიზ დავუწერო—ვეთხარია ჩვენი.

— ეფრანლა სხვა არის, ჩვენს წინაგან ჩავეწერო.—

— მამ საჩივრის წინაგან მომპანეთო—წაყენა ნია- ნემა.

— საჩივრის წინაგან უკვე გავსებულა, შთაბეჭდილ- ბის წინაგან ჩავეწერო.

— აიარ მოვედგენს და შთაბეჭდილებს წიგნში დაე- ტრავთი სამასგორად.

6. მადლობა და ჩაველუბა

ვტომანქანამ გავუფაჯოთა და ვაფიქრებლებით შეგვექ- როლა ამბასმობო.

— მანქანამ ჩამოსტოლისანავე ვილაქ ქალა დაგვებე- ლა.

— სად მიხეტებო?—მოგვმართა ქალმა.

— უკაცრავად... მაგრამ... შეგეგობებით ჩვენი.

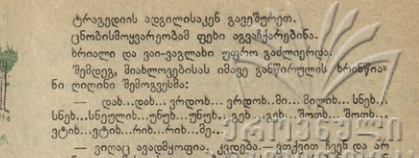
— უკაცრავად, თორე თქვენც იყოთ გამოიქოლები ხართ. ისევე ნაცეცხლი გავიქო?

— რა თქვენი საქმეა?—განხრისდა ღონი.

— თქვე ლინებო, მამ იცის საქმე?

— თქვენი ხომ არ გეშვლებით მოქალაქე:—ჰკითხა ნინემა.

— მეშვლები კი არა, ბატის ისინი, ძალიან კარგა გიტონებო—განუკრინებო.

— ვერ დაგინებთ.—სასტუმროს თანამშრო- მელი.

— რას მერია, ჩემი სომ არ არის, ორი დღის ვიდა მომიტოლო და გავა- ნინემა გააშველა მისი და ხელნართლი ბარძო- ლის მიწაზე იკითხა.

— მე ამ სასტუმროსთვის, —თქვა მოქალა- ქენ—ტუბოტოლადან ვარ, აიი დღეა ფული გადმომი- ვახაზენ, ის დღემა, მაგისტრის ამხავი ხომ მოგე- სენებთ, ბორჯობამდე ვერ მოღწეო, რამდენი- მე დღის მაქვს ვადასახაწოლის საფოსტო, ვეუ- მენები: ხელ-ზეც ფულს და ვადახვდით მეტო. არ მენდობიან, ტუფლები წეს.

— ამოვირჩეთ, მანამდე კი ოროდღე მოთლი ლიმი- ნალი მოვეცხვენ, სიკვება პატარას გვეგროვდებით. ოფიციატრი ახალციხის ცლნაურსაგათი გაქრა.

გარკვეთ ნიონარის საქმეებს, ვკამათობ, ბიჭიტე- ქის სჯობია, თუ ცხვრის მწევა.

ნახეთი საათი გვიდა. აწერიალდა ჩანაღდას წვერი- ში ცარიელ თევზებზე. როგორც იყო, დაბრუნდა ოფი- ციატრი.

— ლიმიანთი არ ყოფილა, ბატონო.—განაცხადა მან.

— ი, ხომ გითხარია, ჩვენ რომ ჩამოვიდით ყველა- ფერი ახლა გაწყდება.—სთქვა დონმა.

ოფიციატრი შეეკამათა: — ისე რატომ გვირათობა, ბატონო, ლიმიანთი არც გეშინ გვირათობ. არც გეშინოწი, დღდა ხანია, რაც არა გვაქვს. მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

და შეეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

— მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ! — მისეცდამინე თქვენ რა უფიხი ხართ!

8. აბასთუხანის მასპინძლობა.

— ოთახი გინდა.—მიგმართით სასტუმროს მესე- ვრებს.

სასტუმროს ერთი თანამშრომლო იქვე წაიქცა და სი- ცლასადა სურნავა შეწრა.

— თქვენი გეტყვობთ აქაურებო არა ხართ.—მოგვმარ- თა ერთმა.

— მავსა რა გამოცნობა უნდა, აქაურებო რომ ვიყოთ სახეკარი გვეწება, ტყუიდან ხომ არ იტყვებით.

— მამ აქ ბინის სხვანაირად უნდა, მოით- მინეთ.—გითხრის მათ და ათ წუთში ვილაქ მოქალაქე მოგვეცხვენს.

— მამ თქვენ ლამის გათოვო გინდა, არა?—მოგვმარ- თა უტონმა მოქალაქე.

— რასაკერძოდა.

— ნახეთი საწყოლი გინდა, მეოთხელი, თუ მთელი?

— ეს რაღაც ნინემა? — იმას, რომ სამ ქაცს ერთი ოთახი გინდათ, ორი თუ სამი.

— მამეცხვითილა სამი.

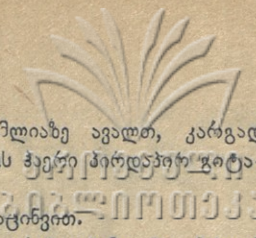
— მამეცხვითილა, ისე შემიძლება, თუ მთელი გინდათ, ხოცო ჩვენმა, ხოცო სხვანა.

ჩვენი ბინათი ვართობის სათა, უტონი ინტერიერის ვერ მოგვეცხვით და თათი გავაწებეთ. ლამის გასათოვი ბი- ნის ვერ მოიხსნებო გამო უკან წაშვალა დათავალერეთ და აბასთუხანის მასპინძლის რე- ვანდებარებო.

— ის კაცო თქვენი, რომ მესამედი საწყოლი შესახებ გელაპარაკებოდა, აქაური მომუშავეა—ღმონი ჩილინო- როვი, კურორტის სამმართველოს ბინაში ცხოვრობს და სახლში საწყოლი ატარებოთ. კარგი შემოსავალი აქვს. ამას სხვები ჩილიან, არ გავიკვიროთ.

მანქანა დაიბარა, წამოვიდით და საცხე მთავრე ისე ირო- ნილოდ დაღვერებდა გზის დას, ოთხთი მანქანა დაღვე- რისი, ორი კურორტის მასპინძლისა და მისი დირექტორისა ვადა- კითხველა მოურს აბასთუხანში ერთი ღურე პაპირისი ვერ მოგვეცხვა.

დროით ადრე ვაკიჯვარში შევჯექ ცხენზე და შევეყუდე აღმართზე. ცხენის ბატონი — ჩავლადარი (გურულები „ჩალანდარს“ ეძახიან) ახლოს მიმყვება ლაპარაკით.

— თურმე, ბატონო, ქვეყანაზე არ არის ამისთანა აგარაკი, აი ჩვენი ბახმარო რომაა.

— გზა კი ძალიან ცუდი ყოფილა.

— ეს ცხენებმა და ჩვენ — ჩალანდარებმა ვიკითხოთ, თვარა თქვენ რა გიჭირთ.

— ყველაზე უფრო კი ჩვენმა ჯიბემ იკითხოს! — ჩავუნისკარტე მე. ძალიან ძვირია ცხენის ქირა. ასვლა ჩამოსვლა ორასი მანეთი ჯდება.

შევატყვე, რომ ჩემი ასეთი საუბარი არ ესამოვნა.

— არა, ძვირი რაგვა, მარა ასი მანეთიც კი ფულია, რასაკვირველია მარა, ბატონო, ხომ ხედავთ, მე და ცხენი ვართ.

— გამარჯობათ! — სალამი მოგვცა ბახმაროდან მომავალმა აჭარელმა.

— ხასანას გაუმარჯოს! — მივსალამე ჩემი ჩავლადარი ნაცნობს და ჰკითხა: — რა მოგაქვს მაგ საპალნით, ხასანა!

— ყველი და კარაქი!

— თხემლარაზე წვიმს?

— არა, კარგი დარია. — მიუგო აჭარელმა და მოსახვევში მიიმალა.

— იშვიათია, რომ თხემლარაზე არ წვიმდეს, ახლოს ვართ...

— ჰო და წედან იმის თქმა მინდოდა, რომ ზოგიერთი „პასაჯირი“ ძან „სკუპოია“.

— რაში გამოიხატება ეს?

— ამას წინათ ერთი „პასაჯარი“ მიმყავდა. გავიარეთ თხემლარა და კი არ დაესვენა, კი არ ჩამოხტა ცხენიდან.

— თხემლარაზე ჩამოხტომა და დასვენება საკადრებულა?

— საკადრებულა ისეა, მაგალითად, რომ, რასაკვირველია, შეგიძლია დეისვენო და, თუ გინდა, რასაკვირველია არ დეისვენო. მარა, ცხადია, დასვენება სჯობია ცხენისა და კაციხაც. დუქანია, კაცი პირს გეისვენებ და ცხენიც წვიბალახებს. „პოვზდსაც“ ხომ აქვს „სტანციები“. აი, მივედით კიდევც, აია თხემლარა.

სასადილოს გაუსწორდა თუ არა ჩემი ცხენი, თავისთავად გაჩერდა და ისე ამოიხენეშა, თითქმის თქვაო:

— მაღლობა ღმერთს, ამოვართიე ეს ოხერი თხემლარაზე. აქ ცოტას დამასვენებს.

ორმოცწუთიანი დასვენება და „პირის დასვენება“ თხემლარაზე დამიჯდა 50 მანეთი.

გზა განვაგრძე. ის დარჩა, რომ კიდევ გადაეკრა ნაცნობ ჩავლადრებთან. რამდენიმე საათს ვიარე და შემდეგ დამეწია. კარგად იყო შეხარბოშებული.

— ამ სიბნარასა და წიფლნარას რომ ავივლით, სოლიაზე ავალთ, კარგად დავისვენებთ და მერმე ისეთი კაი გზებია, რომ ბახმაროს ჰქონდეს „სტანციები“.

— სომლიაც „სტანციას“? — ვკითხე შეუმჩნეველი დაცინვით.

— „სტანცია“ სომლიაა, თვარა. აბა, თხემლარა რა არის. თხემლარა მასთან შედარებით პლარფორმაა, მეტი აფერი. ისეთი გემრიელი საჭმელები იციან, რომ თითებს წაიჭამ ხედ.

ამ ლაპარაკში უკვე ავედით სომლიაზე.

მართლაც კარგი ადგილია.

რამდენიმე სასადილოა.

უამრავი მგზავრი დაგვხვდა.

— აქვენთვის, ბატონო, ახლავე ვიშოვნი ადგილს.

— ნუ სწუხდებით, არაფერი არ მინდა.

— რა შეწუხებაა. ჩვენი მოვალეობაა, რომ პატივი ვცეთ „პასაჯირს“. სუფრას შემოვუსხედით.

— ბოდიშს კი ვიხდი ამ უზრდელი შეკითხვისათვის, ღმერთო, მომკალი და ქვა, მარა ამდენხანს არ მომაგონდა. თქვენი სახელი ქე ვიცი „დავით“, მარა გვარი არ ვიცი. — მითხრა მან, როცა ღვინო ბოთლში ილევდა.

— უზბაძე! — პირველი ასო დავაკელი გვარს და ისე ვუთხარი.

— სიდაური უზბაძე ბრძანდებით?

— კონჭკათელი! — ვიცურე.

— ჰო, იქაურები არიან უზბაძეები. — მანაც იცრუა.

— მამათქვენის სახელი?

— ვარდენ. — ახლა კი მართალი ვუთხარი.

— რაგვა, მამაშენის შვილი ხარ შენ, ვარდენას შვილი?

— არ ვიცი, მე ასე მგონია.

— ღმერთო, მომკალი და აგია. არ გადამჩიო კაცი სიხარულით. მამაშენი და მე დიდი ძველი მეგობრები ვართ. — და სასადილოს მსახურს დაუძახა: — თოფილა, ერთი ბოთლი ღვინო და მწვადი მოიტანე.

— სრულიად ზედმეტია, ერთ ლუკმასაც ვერ შევჭამ. — განვაცხადე უარი მის დაკვეთაზე.

— ჩემი მეგობრის შვილთან ერთი ბოთლი ღვინო არ დავლიო? სიდაური ქართველი და გურული ვარ მაშინ?!

— აკი დავლიეთ.

— მაშინ ერთმანეთს ასე კარგად არ ვიცნობდით. ეს რომ მცოდნოდა, ამ დენს კი არ გევაჭრებოდი ცხენის ქირაში და ალბათ არც შენ დამიწყებდი ამდენ ვაჭრობას... ახლა თუ განდა, ფეშქაში იყო.

— როგორ გეკადრებათ.

— ჰოდა იმას მოგასვენებდი, რომ — და ახალმოტანილი ბოთლიდან ღვინო დაასხა ტიქებში — მე და მამაშენი ომის დროს ერთად ვიბრძოდით კარპატებში.

ეს აშკარა ტყუილი იყო, რადგან მამაჩემი იმპერიალისტური ომის დაწყებამდე ხუთი წლით ადრე გარდაიცვალა.

— შეიძლება!

— შარშან იყო, მგონია, რომ ერთმანეთს ბათუმში შევხვდით.

— ბათუმში ხშირად დადის ჩემთან. — ეს ჩემი ტყუილი სიდიდით არ ჩამოუვარდებოდა მის ტყუილს.

იგი უკვე მთვრალი იყო, როცა გზა განვაგრძეთ. (სომლიაზე დასვენება 60 მანეთი დამიჯდა).

— ათასნაირი კაცია და „პასაჯირი“ ქვეყანაზე. ხან ისეთი ოხერი შეგხვდება რომ ჩუმად აგინებ შენს გულში, — ეს რა უძეპური შემხვდაო. გულშიწინ ერთი მასწავლებელი ქალი წამოვიყვანე. ლამაზი ქე იყო, მარა რად მინდა მისი სილამაზე. ნარტო სომლიაზე წამატლაკინა კატასავით რაცხა ერთი „პორცია“ და იგიც უღვინოთ. ვერ მიხვდა ამის მეტი; ჰოდა მასწავლებელი ქვა; რა უნდა ასწავლოს ასეთმა მასწავლებელმა? გადაკვრით რომ უსაყვედურე ამაზე, იცი რა მითხრა? „შე მამაცხონებულა, ამდენ ქირას მართმევ ცხენშიო და საჭმელიც მე გაჭამოა“? ეს კიდევ აფერი. ერთი კაპიციც მეტი არ მომცა იმაზე, რაც გამიჩივდა. მარა ყველა ასეთი კი არაა. ამას წინათ ერთი თქვენსავით პატიოსანი და განათლებული „პასაჯირი“ შემხვდა. თქვენსავით ყველგან პატივი მცა და გარიგებულ ქირაზე ოცი მანეთით მეტი მომცა... აი მესმის კაცი პატიოსანი და განათლებული. ოცი მანეთი კი აფერია, მარა კაცს მაინც გაგინარდება, რომ „პასაჯირი“ დააფასებს შენს შრომას...

ავედით ბახმაროზე.

როცა ჯიბიდან ფული ამოვიღე მისაცემად, სახეზე დამაკვირდა.

— ძან ჰგავხარ მამაშენს. წარბები და თვალი სულ მისი გაქვს.

ფული მივეცი, დავემშვიდობე და ოთახში შევედი.

ჩავიდა თუ არა აივნიდან, ფული დაითვალა, ერთი მწყურალად მოიხედა, ბრახისაგან გააფურთხა და ჩაილაპარაკა:

— უსინდისო, უზრდელი!

ჩემი „უსინდისობა“ და „უზრდელობა“ იმაში გამოიხატებოდა, რომ ცხენის ქირა მხოლოდ იმდენი მივეცი რამდენიც გაურიგდი.

ნახ. ღონისა:

დასასვენებელ სახლის საწყობში

მამალი ვირთხა: — ეს სეზონი სჯობია გასულ სეზონს. შვიდ დღეში 50 გრამი მოვიმატე.

1. კურორტ აბასთუმნიდან

ამხანაგო ნიანგო! ერთი ახირებული კაცის შესახებ თქმულება ალბად შენც გავიგონია: მას ერთი ლოდი აჰქონდა მთაზე, იქიდან აგორებდა ძირს, ისევე აჰქონდა, ისევე აგორებდა და ასე დაუსრულებლივ.

— რას შვრებიო, — შეეკითხნენ.

— ვერთობიო, — უპასუხა.

არავინ იცის ის კაცი აბასთუმნელი იყო თუ ბორჯომელი, მაგრამ ის კი უნდა მოგახსენოთ, რომ დღეს იმ ახირებულის მიმბაძველები აღმოვაჩინეთ.

ესენი არიან ბორჯომის კინო-ბაზის მუშაკები.

ეს კაცი კაცები, მართალია, ლოდს არ აგორებენ, მაგრამ კინო-ლენტებს კი იმ ლოდივით დაარბენინებენ—აბასთუმანში და იქიდან კვლავ ბორჯომში.

მიზეზი ის გახლავს ამხანაგო ნიანგო, რომ აბასთუმანში რამდენიმე სანატორიუმია, ყველა სანატორიუმს თავისი კლუბი აქვს, ყველა კლუბი კინო-ფილმებს უშვებს.

ფილმებს მათ ბორჯომის კინო ბაზა აწვდის: ერთ კლუბს რომ გაუგზავნის კინო-ლენტებს, ავალებს ჩვენების შემდეგ, კვლავ ბორჯომში დააბრუნოს.

დაბრუნების შემდეგ ლენტები აბასთუმნის მეორე კლუბს ეგზავნება, ისიც ვალდებულია ბორჯომში დააბრუნოს. შემდეგ მესამე კლუბს ეგზავნება და ასე, ვიდრე ლენტი ყველა კლუბს არ შემოივლის, მას დაარბენინებენ ბორჯომიდან აბასთუმანს.

იმ უსაქმური კაცისა არ იყოს, ეს ყმაწვილებიც, ეტყობა ერთობიან, მაგრამ ალბად არ იციან, რომ გართობაც გონიერი უნდა.

ამხანაგო ნიანგო! გავიგეთ, რომ კურორტების შემოვლას აპირებ, ერთი ინახულე ეს ყმაწვილები და ურჩიე თავი დაანებონ ასეთ კინო-ჩხირკედლობას, რადგან თუ უსაქმურად არიან, ურჩიე სხვა საქმეს მოკიდონ ხელი.

ს. არაზინდელი

2. კურორტ ჯავიდან

საყვარელო ნიანგო! შენგან ბევრჯერ გვსმენია კურორტ ჯავის ქება. ამით წახალისებულნი წელსაც ბლომად ჩამოვედით სამკურნალოდ.

დიახაც მშვენიერია აქაურობა: აქეთ ძაუსუარის ჩანჩქერები, იქით—ნაძენარი, შესანიშნავი ჰავა და მომხიბლავი სანახაობანი.

— ხედავთ რა მშვენიერი ბუნება გვაქვს. —ყოველდღიურად ჩავგჩინებენ სანატორიუმის ღირექტორი და ექიმები.

ბუნება მართლაც მშვენიერია, მაგრამ ეს მშვენიერი ბუნება ხშირად იცვლება. კურორტის სამხარეულოს მენიუ კი—არასოდეს.

ცისმარე დღე ერთი და იგივე სადილ-ვახშამი მოაქვთ სუფრაზე.

კარგი ხარისხისაა რომ იყოს, ერთფეროვანი ისიც კი მოზებრდებოდა ადამიანს და ეს ხომ კარგი ხარისხისა არ არის.

მხარეულს უკვირს: — მეტნაწილ კერძებს უკან ხელუხლებლივ რათ მიბრუნებენო.

რა ენაღვლება იმ დალოცვილს.—მეორე დღისათვისაც ხომ იგივე უნდა დაამზადოს. და ამ შრომისაგან რომ ვანთავისუფლებთ, კიდევ საყვედური გვეთქმის?

პატივისცემით თარსიძე.

3. იქიდანვე

პატივცემულო ნიანგო! სამი ამბავი მინდა გაცნობო: ჯავის წყალი სამკურნალო თვისებისაა, მაშასადამე, კურორტზე უნდა იყოს აბაზანები და მათი სარგებლობის წესები.

ეს „წვრილმანი“ სრულებით მხედველობიდან გამოჩნდება სანატორიუმის ღირექციას.

აბაზანები და შხაპები რათ გინდათ, აი ხევში მოდის ძაუ-სუარი, ჩაწექით და იბანავეთო, — გვეუბნებიან.

ჩვენც ვწვებით და ვბანაობთ, მაგრამ რისთვისაა ეს საჭირო, რამდენხანსაა საჭირო. რა წესითაა საჭირო.

ეს უწვრილმანესიც არ ახსოვთ ჯავის ექიმებს.

რალა თავი შეგაწყინო ისეთ უმნიშვნელო საკითხებზე, როგორცაა კულტომისახურება.

აქ ორი ბილიარდი გვაქვს—დიდი და პატარა. ერთს „დიდი“ იმიტომ ჰქვია, რომ მასზე თამაშისათვის, სანატორიუმის ღირექციას ქირა დაუწესებია.

— ბილიარდის თამაში გინდათ? — გვეკითხებიან.

— დიად, ბილიარდის თამაში გვინდა, — ვუპასუხებთ.

— მაშ გადაიხადეთ ფული.

ჩვენც ვიხდით ფულს. პატივცემულო ნიანგო, გვითხრეს, თურმე აქეთ გამომგზავრებას აპირებ. ეს ცნობად მიიღე.

ძაუ-სუარელი

4. კურორტ მენჯიდან

გულიდან განუშორებელი ნიანგო! ამ გახურებულ სეზონში მენჯში ჩამოველ. მართლაც საოცარი წყალი ყოფილა. ათირდებ აბაზანის შემდეგ ყვარჯნები გადავყარე, ხუთმეტრი აბაზანის შემდეგ კი—ფოქსტროტი შევისწავლე და ვცეკვავ. ისეთ კაი გუნებაზე დამაყენა ამ კურორტმა, რომ შეიძლება მალე ხმაც მომივიდეს და სიზღერაც დავიწყო.

ეს აუცილებელიცაა ნიანგო, რადგან აქ კულტომისახურება, გართობა ისეა მიჩლუნგებული, რომ თუ ჩამოსული დამსვენებელი და ავადმყოფი საკუთარ შემოქმედებითი რესურსებით არ წავიდა იოლად, მაშ რა უნდა ქნას?

ვიჩქარი ეს ჩემი შთაბეჭდილება გავიზიარო.

ქარაფელი.

5. კურორტ ბაკურიანიდან

სანატრელო ნიანგო! ბორჯომის ხეობაზე ხშირად სწერ.

ამისათვის გაქებთ და გადიდებთ, მაგრამ ჩენი დავიწყებისათვის კი—გენდურით.

არა. რატომ მიგვატოვე ნიანგო. აქაო და ბაკურიანი მაღლობზეაო, ერთხელ აღარ უნდა ამოგვხედო? მაშ რა უნდა ვუყოთ ამ ჩენი კოოპვაქრობის უქნარობასა. ე ნავთია და თვეში ორჯერ თუ დავგანახა, ისიც იმავე დღეს უთავდება, პურის წერტია და ისე უთავბოლოდ აღებენ, რომ სამჯერ უნდა მიხვიდე, რომ პური მიიღო.

ამ ანტისანიტარიის აღარ იტყვი? ე ქუჩები ხომ სავესე იყო უსუფთაობითა, ახლა პარკსაც ჩეჩქით ავსებენ და ხმას არავინ იღებს.

ერთი დავგხედე, ნიანგო, ერთი შენი ჩანგლით აიარ—ჩაიარე ბაკურიანშიცა.

ლეკვერთხიანი

პის რა უხარია

- დიდებული კურორტია ეს ბორჯომი, 10 დღეში 5 კილოგრამი მოვიმატე.
- მართლაც დიდებულია — ათ დღეში 4 კილოგრამი დავიკელი.

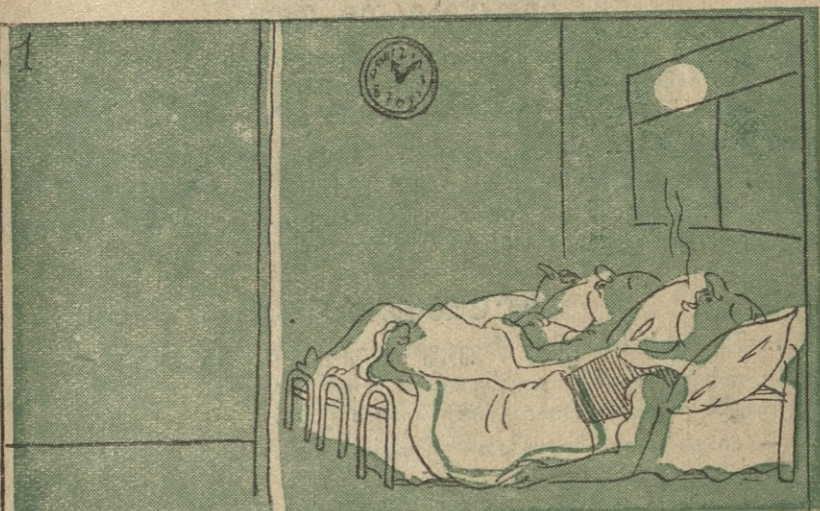
დათვიანი სამსახური

ეროვნული

ნახატები მის. ლევან შვიციანი

დასასვენებელი სახლების რეჟიმის მიხედვით დამსვენებლებმა ღამის 11 საათზე აუცილებლად უნდა დაიძინონ. რეჟიმის შესრულებას ამოწმებს კომენდანტი ან კულტმუშაკი.

ღამის 11 საათზე
ყველას ტკბილად ეძინა

ღამის 12 საათზე
— გძინავთ?— მიაკაკუნა კულტმუშაკმა.
— ღიახ.— გამოვლვოდა ერთს.

ღამის 3 საათზე
— გძინავთ?— კვლავ მიაკაკუნა კულტმუშაკმა.
— გვძინავს, ღიახ.— მიაძახეს ერთხმად.

ღამის 4 საათზე
— გძინავთ?— კვლავ შეამოწმა ბეჯითმა კულტმუშაკმა.
— ღიახ, ღიახ.— მიაძახეს ძილგატეხილმა დამსვენებლებმა და ტანსაცმელის ჩაცმას შეუდგნენ.

პირველი დღე

...ესეც ქობულეთი... რა მშვენიერი ბუნებაა. სულ სამი საათია, რაც ჩამოვედი და ისე მგონია, თითქო სამი წლის სიცოცხლე მომემატა. მართალია სადგურზე არავინ დაგეხვდა და ფეხითაც მოვჩანჩალდით, აქაც არ გვაქცევენ უურადლებას ჯერჯერობით, მაგრამ ალბათ პირველი დღეა და არ უნდა შეგვაწუხონ.

მეხუთე დღე

...საკმაოდ გავძეხი ბუნების ყურებით. ზღვის პირასაც დიდხანს ვისეირნე... ექიმები მაინც არა სჩანან. მომენტარა მუსიკის მოსმენა... შევხედე ეზოში ობოლ ხეზე ობოლად დაკიდებულ რადიოს და გული დამეწვა. ჩემი დამუნჯებული მეგობარი რაჟდენი გამახსენდა, რომელსაც დიდხანს მკურნალობდნენ და ვერ მოარჩინეს, ენა ვერ ამოადგმევინეს.

მეათე დღე

...როგორც იქნა, წუხელ საღამოს კულტმუშაკმა მ. ყიფიანმა თავი მოგვიყარა ეზოში ყველა დამსვენებლებს, თითონ ხის ტოტზე შესდგა და ასეთი ამბატოლობელი სიტყვით მოგვმართა:

— ამხანაგო დამსვენებლებო, ძმებო, დებო და მეგობრებო. თქვენც კარგათ მოგეხსენებათ, თუ როგორ გაიზარდა დამსვენებელთა მოთხოვნილება კულტმომსახურებაზე... ხო და ამიტომ ადმინისტრაციამაც შე მომანდო ეს დიდად საპასუხისმგებლო და ფრიად საპატიო საქმე... უნდა მოგახსენოთ, რომ ჩვენს დასასვენებელ სახლში მოწყენილობას ადგილი არ უნდა ჰქონდეს, შორს მოწყენილობა, გაუმარჯოს მზიარულებას და სიხალისეს! ახლა კი დავიშალოთ მეგობრებო და ამხანაგებო...

მეცამეტე დღე

...ყოველ დღე გვპირდებიან ექიმი რჩევა-დარიგებას მოტყუებთ აბ ზანების მიღების შესახებო, მაგრამ ჯერ ექიმს უფალითაც ურ და ვინახავს. გუშინ მზის აბაზანების მიღების დროს ზურგი მთლიანად დავიწვი... წუხელის სულ არ მიძინია... ეს რა უბედურება დამემართა. ცამეტი დღეა ერთდამიამე საჭმელს გვიკეთებენ. ალბად მთელ თვე ასე ვასტანს... კულტმუშაკი კვლავ არსად სჩანს... არც ერთ წრე არ მუშაობს, რომ კაცმა ოდნავ მაინც გაიროთ თავი... ეს ისევე ჩემი ლიუსია, თორემ...

მეოცდამეტე დღე

...მთელი დღე ცუდ ხასიათზე ვარ, ცოლისგან წერილი მომივიდა იმუქრება ჩამოვალ და შენც და ლიუსიასაც ცხელ დღეს დაგაყენებთო. კაცი მოხუციდი, ხუთი შვილის მამა ხარ და ახლა დაიწყე გიგობში ძრომიაო!.. ეს რა ხათაბალას გადავეყიდე... ალბათ გიორგი მოუყვა ჩვენს ნალაპარაკებს... მოდი და უმტკიცე ახლა ყველას, რომ ლიუსია ნავს ჰქვიან და იმით ვერთობოდი... ზღვის ნაპირებისაკენ სულ აღარ გამივლია... ოხ! რა მოწყენილობაა...

მეოცდაცხრა დღე

...ამ დილას ბათუმში წავგიყვანეს ექსკურსიაზე (იფიქრეს, მიდი და ერთხელ მაინც გავასეირნოთ, რომ გული არ დაწყდესთო კულტმუშაკი დიდი რიხით მიგვიძლოდა წინ...

— აი ეს არის ბათუმია— გვითხრა და... ამით მოათავა მთელ თავისი კულტმომსახურება...

ამ დროს ჩვენს თვალწინ მანქანამ გაისრიალა, შიგ ფართოდ იკვ და ვილაც აბრეშუმის ხალათიანი და პირჩიბუხიანი. მითხრეს: ეგ იყ ჩვენი დასასვენებელი სახლის დირექტორი... კიდევ კარგი წამ სვლისას მაინც დავინახე, როგორც ახალი მთვარე-მეთქი გავივდ გულში... მშვიდობით პროფკავშირის დასასვენებელი სახლო, სალ ჩემო თბილისო, ამაღამ მოვემგზავრები, ისევე მანდ თუ დავისვენე

ქიქიკო

ნახ. დონისა.

ბორჯომის ახალ სასვენებლოს რესტორიანი

მოსადილი: — მიშვე-ლე-ე-ე-თ! ჯაზ-ორკესტრის კონცერტი დაიწყო....

სხალ-სხალი აგაპი

ბორჯომიდან

ადგილობრივი ბარკის საესტრადო თეატრში წესრიგი დამყარებულია, რადგან, რამდენიმე დღეა წესრიგი დამცველი-კონტროლიორი ავად გამხდარა და წესრიგის მყარებლები თვითონ იცავენ.

იქიდანვე

სასტუმრო „ბორჯომის“ სასადილოს სამზარეულო მზადდება ახალი კერძი „მატლშტექის“ სახე-წოდებით. სასადილოს გამგის ცეობის თანახმად „მატლშტექის“ ფართო წარმოების მიზნით, მას განზრახვა აქვს ბორჯომში მოაწყოს მატლშტექის მოსაშენებელი ფერმა.

იქიდანვე

სარწმუნო წყაროებიდან გავიგეთ, რომ ბორჯომის ბალნეო-ფიზიო-ტერაპევტიული ინსტიტუტის განზრახვა აქვს წყლის ასადულებელი ქვაბის შეკეთება მგზავნულ ფონდში, რის შემდეგ ინსტიტუტის დირექტორის ცნობის მიხედვით წყლით მკურნალობა და ნახშირბადის აბაზანების მიღება ნორმალურ პირობებში ჩაატარდება.

გამიდგა წელში ქარი
 აკენესდა გული მწარედ,
 ველარც გავექელი სახლში
 ველარც გამოველ გარედ.
 მირჩიეს მეგობრებმა:
 ახტალას გაემგზავრე,
 ტალანში იბანავე
 როცა ამოვა მთვარე;
 და ოცი ვანის შემდეგ
 გახდები, როგორც კაჟი,
 ოცი წლის ვაჟად გაქცევს
 კაცს სამოცი წლის სტაჟით.
 ვეწვიე როგორც იქნა
 კურორტ ახტალას დილით,
 ბუნება კეკლუცობდა
 ნიაფიც ჰქროდა გრილი!
 სასადილოში შეველ
 უთხარი: გენაცვალეთ,
 მომიტათ რამე, თორემ
 სიმშილი მომკლავს მალე.
 მიირთვით ძმაო, რაც გვაქვს;
 გული გვაქვს მხიარული,
 ხახვი და ცივი ღვინო,
 დოლი და ჭიანჭური.
 სხვა რამე პროდუქტებზე
 ნუ შეიწუხებთ თავსა,
 ნურც თვით აიშლით ნერვებს,
 ნურც ჩვენ გვაკადრებთ ავსა.
 მშიოდა, მაგრამ მაინც
 მივაღექ სამკურნალოს,
 სთქვეს: ექიმები არ გყავს,
 ისევ მობრძანდით ხვალაო:
 ჩაგწერთ რიგში და ეგებ
 თქვენაც გედირსოთ რამე,
 დრო დასჭირდება ლოდინს
 სამიოჯ დღე და ღამე.
 ამ პროცედურის გავლით
 გადამხდა ჭაბან-წყვეტა,
 დრო ამ წვალეზას მიაქვს,
 როს ვიმკურნალო ნეტა?

ახსთუენის საარქიკახხროში

პარიკმხანარი:—დაიცა ძმობილო, ახლა პერერივია და დანარჩენს
 ერთი საათს მერე მოგპარსავ...

ღავითა

ნიანჯის ფუქსიკონი

აგარაკი. სახელწოდება, რომელიც მთელ რიგ აგარაკებზე (მაგ. წაღვერში, ცეშში, სურამში და სხვ.) ორ სიტყვად აქციეს კერძო აგარაკების მფლობელებმა. ისინი ამ სახელწოდებას გამოსთქვამენ ასე: „აქ არაკი“. ამის გავლენით ისინი საარაკო ფასებს ადებენ ზაფხულობით თავიანთ ოთახებს. საარაკოა ისიც, რომ კერძო აგარაკების გაქირავებისათვის ნიხრის დაწესებაზე არ ფიქრობენ ადგილობრივი ორგანიზაციები. სხვა შემთხვევაში კი, ამ სიტყვას თავისი პირვანდელი მნიშვნელობა აქვს.

გამაკი. დაბალი ხარისხის თოკისაგან დაწნული სააგარაკო დანიშნულების ბადე, რომელიც როგორც წესი, ზაფხულობით არ იშოვება „საქვაჭრობის“ მაღაზიებში.

მაფრაშა. ფარდაგისაგან შეკერილი ხელსაწყო, რომლის საშუალებითაც მოაგარაკეს მთელი ოჯახი გადააქვს კურორტზე, გარდა ბინისა და ფიჭვნარის ჰაერისა, რომელიც მას მზამზარეულად ხედება აგარაკზე.

საბანაო კოსტუმი. ტრიკოტაჟის ნაწარმის ერთი სახე, რომელიც მოაგარაკეებს მეტად სჭირდება ზღვისპირა კურორტებზე. წინა წლებში ჩვენი სატრიკოტაჟო ფაბრიკები დიდი რაოდენობით უშვებდნენ ბაზარზე, ახლა კი, მათ მიდრეკილება აქვთ იშვიათობად აქციონ ეს უბრალო ნივთი და ამიტომ აღარ ამზადებენ.

ნავთი. საწვავი სითხე, რომლის დაუშორებელი წყაროები მოსჩქებს ჩვენს ქვეყანაში და რომელიც მილიარდ ტონობით გადადის უცხოეთშიც. სააგარაკო სეზონის განმავლობაში, ჩვენი რაიკავშირის მესვეურთა წყალობით, ამ სითხის შეტანა თითქმის სწყდება ჩვენს აგარაკებზე, განსაკუთრებით წაღვერსა და ბაკურიანში.

„კაერზე“ ნაბყროვი

- ხასანის მალღობზეც ნამყოფი ხართ? ამბობენ იქ კარგი ჰაერიაო, მაშ წონაში მოიმატებდით.
- უბედურებაც ისაა, რომ მეც და ჩემმა კოლეგებმაც მრავალიათასი კილოგრამი მოვიმატეთ.
- რატომ არის უბედურება?
- იმიტომ, რომ ის კილოგრამები ვეროშილოვური იყო.